

РЕШЕНИЕ

№ 586

гр. София, 01.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 93-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ Д. ПЕТКОВА

при участието на секретаря К. Б. МИХАЙЛОВА
като разгледа докладваното от ПЕТЯ Д. ПЕТКОВА Административно
наказателно дело № 20231110210786 по описа за 2023 година

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 93 състав, в открито заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

СЪДИЯ: ПЕТЯ ДАНАИЛОВА

при секретаря К. Михайлова, като разгледа докладваното от съдията а.н.д. № 10786 по описа за 2023 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от ЗМВР, вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на И. К. А. срещу Заповед за задържане на лице рег. № 78553з-11/28.06.2023 г., издадена от М. Б. Т.- Р., с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е задържан И. К. А., ЕГН ***** за срок до 24 часа за извършено престъпление по чл. 294, ал. 4, вр. ал. 1 от НК.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност и неправилност на обжалвания акт, поради което се иска отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателят – редовно призован, не се явява, за него се явява адв. К. от САК, която пледира за отмяна на процесната Заповед по изложените в жалбата съображения. Моли за присъждане на направени от жалбоподателя разноски за процесуално представителство.

Ответникът – редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, прие за установено следното:

Със Заповед за задържане на лице рег. № 78553з-11/28.06.2023 г., издадена от М. Б. Т.- Р., на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е задържан И. К. А., ЕГН ***** за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на 03 РУ-СДВР, поради данни за извършено престъпление по чл. 294, ал. 4, вр. ал. 1 от НК. Като фактическо основание за задържането му е посочено „за извършено престъпление по чл. 294, ал. 4, вр. ал. 1 от НК“. При извършения обиск на лице по реда на чл. 80 от ЗМВР в задържания не са били намерени вещи, които да представляват предмет или средство на престъпление. Жалбоподателят бил освободен на 29.06.2023 г. в 06:20 ч., видно от отбелязването на заповедта. Заповедта за

задържане му е била връчена, за което свидетелства разписката към заповедта. С разписка от същата дата му били върнати иззетите вещи и пари при обиска. По делото няма данни да е образувано наказателно производство.

Като част от административната преписка са приложени писмени доказателства от ОЗ РУ СДВР - Протокол за обиск на лице, Декларация, Удостоверение за заемана длъжност от отдел "Човешки ресурси" при СДВР, Заповед, Разписка; Медицинско направление; Копие на част от книгата за задържани лица в ОЗ РУ-СДВР; писмо от началника на ОЗ РУ-СДВР

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на показанията на разпитания в съдебното заседание свидетел П. С., както и въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Съдът кредитира изцяло показанията на свидетеля, тъй като същите са ясни, последователни, логични и непротиворечиви. Писмените доказателства по делото спомагат за проверка на гласните доказателства, приети са по надлежния ред и затова съдът ги кредитира в цялост.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата срещу законността на задържането е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК в производството по съдебно оспорване на индивидуални административни актове, каквато е заповедта по чл. 72 ЗМВР, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган, в установената форма и при спазване на административнопроизводствените правила по издаването му, правилно ли са приложени съответните материалноправни разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

С нормата на чл. 72 от ЗМВР е регламентирано правомощието на полицейските органи в условията на оперативна самостоятелност да задържат за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата на чл. 72, ал. 1, т. 1-7 от ЗМВР. Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл. 22 от ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие след извършването на такова. Освен това тя се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление.

Оспорената Заповед за задържане е издадена от полицейски орган, относно който не са представени доказателства за компетентността му като административен орган съгласно чл. 72, ал. 1 във вр. чл. 57, ал. 1 от ЗМВР, съобразно отразеното в представените от СДВР ЗАПОВЕД за задържане на лице рег. № 78553з-11/28.06.2023 г., издадена от М. Б. Т. - Р..

На следващо място разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, която е посочена като правно основание за издаване на оспорваната Заповед, овластява полицейските органи да задържат лице за което има данни, че е извършило престъпление. Според приложимата норма на чл. 74 задържането на лицата по реда на чл. 72, ал. 1 се извършва въз основа на писмена заповед, чието минимално задължително съдържание е установено в ал. 2. В чл. 74, ал. 2 от ЗМВР са посочени задължителните реквизити, които трябва да съдържа заповедта за задържане. В случая, в нарушение на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, в оспорената заповед не са посочени конкретни фактически основания, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка именно на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Отразяването на правната квалификация от Наказателния кодекс не съставлява изпълнение на задължението на полицейския орган да опише фактическите обстоятелства, обуславящи задържането. В този смисъл е и константната практика на административните съдилища, както и на ЕСПЧ. За да се обоснове правото на органа да упражни предоставеното му правомощие да задържи конкретно лице и за осигуряване възможност на адресата на заповедта да защити правата си, следва в заповедта за задържане да са описани конкретни фактически обстоятелства, сочещи

на обосновано предположение, че лицето, което се задържа е извършило конкретно престъпление или е съпричастно към него. В атакуваната заповед не са изложени специфични обстоятелства или действия на задържаното лице, свързващи го с извършването на престъпно деяние. Липсата на описание на относими към случая конкретни факти засягат правото на защита на оспорващия, който следва да знае за кои свои действия и/или бездействия бива задържан от полицейските органи и съответно да организира своята защита чрез оборване на тези обстоятелства, като неспазването на тези процесуални изисквания е самостоятелно основание за отмяна на заповедта. Същевременно съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 на ОСГК, мотивите за издаване на административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт и да се съдържат и в други документи от административната преписка, издадени от административния орган, каквито, обаче, в случая не са налице.

Следва да се отбележи, че именно фактическите и правни основания определят предмета на доказване и само тези основания могат да бъдат доказвани от въззиваемата страна с допустимите доказателствени средства, включително и чрез разпит на свидетели. В случая и от разпита на св. П. С. не бе установена съпричастност на ж-ля И. К. А. към осъществено престъпно деяние, съобразно която да се изведе обоснованост на задържането му по ЗМВР.

Предвид изложеното, оспорената Заповед е издадена в нарушение на административно производствените правила и материалния закон, страда от съществени пороци, които са довели до нарушаване на правото на защита на ж-ля, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото и субсидиарното приложение на ЗАНН жалбоподателят има право на присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение за един адвокат за съдебното производство. В случая, ж-лят е приложил пълномощно, видно от което страните са уговорили възнаграждение за разноски, адвокатски хонорар в размер на 700 лева и е приложен списък на разноските. По тези съображения съдът следва да уважи искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски в общ размер на 710 лева.

Така мотивиран, на основание чл. 172 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице рег. № 78553з-11/28.06.2023 г., издадена от М. Б. Т.-Р., с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е задържан И. К. А., ЕГН ***** за срок до 24 часа за извършено престъпление по чл. 294, ал. 4, вр. ал. 1 от НК.

ОСЪЖДА МВР да заплати на жалбоподателя И. К. А., ЕГН ***** сумата от 710 (седемстотин и десет) лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лева за един адвокат в съдебното производство и внесена държавна такса в размер на 10 лева.

Решението може да бъде обжалвано по реда на Глава X от АПК пред Административния съд – София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____